

Anna minun tuntea taas

ELINA AALTONEN

Anna minun tuntea taas

Elina Aaltonen

Anna minun tuntea taas

© 2021 Elina Aaltonen

Kannen suunnittelu: Elina Aaltonen

Sisuksen taitto: Elina Aaltonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4558-8

Ystävilleni ja perheelleni. Niin kaksi- kuin
nelijalkaisillekin.

Börje & Helena - sarjassa ilmestynyt:

Älä anna minun pudota

Anna minun tuntea taas

1. LUKU

”Tää sohva painaa ihan törkeästi!” Silja valittaa. Hikikarpalot helmeilevät hänen ohimoillaan, kun hän tasapainottelee siskonsa kanssa valkoista, rautaista sohasänkyäni ilmassa.

”Ole hiljaa ja nosta sitä!” vanhempi tyttäreni Senja kuulostaa jo epätoivoiselta.

Minä pyörin heidän ympärillään ja yritän auttaa sen minkä voin.

”Varokaa, kynns”, ilmoitan, mutta saankin molempien lasteni kiukun niskaani.

”Suu kiinni, kerta et itse kannan!” he ärähtävät minulle kuorossa.

Peräännyn pois heidän tieltään. Huokaisen helpotuksesta, kun sänky viimeinkin laskeutuu turvallisesti vieras-huoneen seinustalle.

”Siis tää on aivan älytöntä. Miks hemmetissä me näitä rojuja kannellaan, kun kummallakin on poikaystävät, ja äiti itsekin on juuri muuttamassa rankkaa fyysistä työtä tekevän miehen luo?” Silja pyöräyttää silmiään pahantuulisena, mutta minua hymyilyttää.

Lähes kaksikymppinen Senja tuuppaa vuotta nuorempaa pikkusiskoaan leikkisästi kylkeen.

”Silja hei. Ei me eletä millään ysikytluvulla enää. Me ollaan itsenäisiä naisia parisuhteistamme huolimatta. Kyllä

me nyt yksi sohva saadaan kannettua ihan itsekin”, hän sanoo irvistäen.

”Ja vilkaiskaapa sitä kasaa, jonka miehet ovat jo kantaneet”, huomautan sovittelevasti.

Tytöt suovat silmäyksen valtavalle tavararöykkiölle, joka on parasta aikaa valtaamassa suhteellisen tuoreen miesystäväni Henrikin kotia. Kieltämättä maallista materiaa on kertynyt minullekin huomattavan paljon, vaikka vasta viime kesänä muutin pois minun ja aviomieheni Sampsan yhteisestä talosta ja aloitin lähes alusta pienessä rivitaloasunnossani.

Kaikki tuntuu niin epätodelliselta. Kuusi kuukautta olen seurustellut Henrikin kanssa, ja viimeinkin muutin hänen omakotitaloonsa. Hymy nousee kasvoilleni ajatellessani Henrikiä avomiehenäni. Tosin, onhan minun myönnettävä, että samalla se tuntuu hyvin ironiselta. Olenhan vielä naimisissa Sampsan kanssa. Vaikka avioeroa on haettu jo viime kesänä, on harkinta-aika vasta päättymässä. Tällä hetkellä olen siis sekä avio- että avovaimo, mutta eri miehille. Lähes huvittavaa.

Olohuoneessa kolme miestä purkaa huolellisesti pakkaamiani laatikoita. Tartun eteisessä makaavaan vaatesäkkiini ja alan raahata sitä kohti makuuhuonetta, mutta Henrik pysäyttää minut. Hän laskee hellästi kätensä käsivarrelleni.

”Tervetuloa uuteen kotiisi, rakkaani”, hän kuiskaa ja suutelee minua.

Painaudun hänen vahvaa, jyrkää rintaansa vasten. Hän on minun kallioni, minun kuuseni. Tässä haluan olla ikuisesti.

2. LUKU

"Pysy kevyessä istunnassa ja ota kunnon tukku harjaa nyrkkiisi! Pysy, pysy, pysy, hyvä!" ratsastuksenopettaja pauhaa keskellä kenttää.

Hikoilen, mutta en anna periksi. Takerrun tiukemmin irlannin cob - ruunani harjaan ja kannattelen takapuoltani ilmassa, vaikka reiteni ovat jo hapoilla. Börje nostelee jalkojaan ja ravaa viiden maapuomin ylitse sulavasti. Kun viimeinenkin maalattu puupölkky jää taakseni, henkäisen helpotuksesta ja annan pyllyni lätsähtää takaisin satulaan.

Katja heilauttaa lyhyttä tummaa tukkaansa ja kiljaisee riemusta. Hänen pakkasen ahavoittamat kasvonsa punoittavat kiihtymyksestä, tai ehkä kylmyydestä, mutta hänen silmänsä säkenöivät. Olen tainnut oppia juuri ratsastuksesta jotain uutta.

"Olen ihan poikki", sanon hiljentäessäni hevoseni käyntiin.

"No varmasti", Katja nauraa. "Teitkin siihen tahtiin töitä tänään. Ensi viikolla uudestaan?" hän varmistaa, ja minä nyökkään.

Olen ottanut säännöllisesti opetustunteja, sillä minun on opittava ratsastamaan vielä paremmin. Börjehän oli minun ja Siljan yhteinen hevonen, mutta keväällä Silja ilmoitti lopettavansa ratsastuksen kokonaan, ja siitä asti vastuu

hevosen hyvinvoinnista on ollut yksin minulla. Onneksi löysin Börjelle erinomaisen vuokraajan nuoresta Joonasta. Se helpottaa kuluissa, ja Börje todellakin tarvitsee liikuntaa ainakin viidesti viikossa.

”Huomenna onkin Joonan estevalmennus”, Katja sanoo, ja minä jännityn heti.

”Taidankin tulla katsomaan. On aina niin kutkuttavaa nähdä heidän ratojaan”, päätän tuntiessani nipistyksiä vatsassani.

Olen äärimmäisen kiitollinen Joonalle, sillä ilman häntä Börje ei pysyisi yhtä hyvässä fyysisessä kunnossa, kuin missä se nyt on. En vain voi sille minkään, että aina kun näen ratsukon liitelevän esteiden päällä, muistelen Siljan ratsastusaikoja ja sitä, kuinka hänen oli tarkoitus kilpailla Börjen kanssa. No, Silja on aikuinen nainen, en voi pakottaa häntä hevosen selkään, jos hän ei kerran sitä halua. Olen jo oikeastaan sopeutunut siihen, että ratsastus on vain minun harrastukseni. Vaikka en ole lainkaan Joonan tasoinen ratsastaja, kehityn koko ajan, ja rohkeuteni on kasvanut isoilla harppauksilla viimeisen puolen vuoden aikana. Yleensä laukkaan Börjen kanssa metsässä tai pellolla, mutta ainakin kerran viikossa innostun myös kouluratsastuksesta. Ja lauantaisin otan tunteja Katjalta.

Börje ja minä olemme kyllä hyvä pari. Taputan hevoseni kaulaa ja lasken sille pitkät ohjat, jolloin Katja heilauttaa kättään ja astelee pois kentältä. Hänellä on vielä tallityöt tekevä. Minä sen sijaan suljen silmäni ja annan Börjen kuljettaa minua aivan minne se haluaa, tietenkin turvallisesti aitojen sisäpuolella. Annan aistieni terävöityä ja kuuntelen joulukuisen lumen aikaansaamaa narsketta kavioiden alla. Börjen hengitys huuruaa pikkupakkasessa, ja se on täynnä uutta intoa. Kesän laiskuus on jäänyt taakse. Silitän

hevoseni niskaa, ja kun sen hengitys ei enää puuskuta, laskeudun satulasta ja talutan sen talliin.

Börjen paksu karva kiiltää yhä enemmän jokaisella harjanvedolla, jolla pyyhkäisen sen vartaloa. Vaikka olen loimittanut sitä syksystä alkaen, on se kasvattanut itselleen valtavan mämmuttiturkin. Ja niinpä se on nytkin aivan hiessä satulan kohdalta. Pitäisiköhän se klipata? Börje ei saa vilustua, joten loimitan sen villaloimella ja ohjaan karsinaansa kuivattelemaan.

Nojaudun oveen ja katselen hevostani. Tallin tuoksut ja hiljaisuus saavat muistot vyörymään mieleeni. Voin melkein nähdä karskin, parrakkaan miehen nojailevan virnuillen seinään käytävän toisella puolella. Uskomatonta kyllä, mielikuvan yhteydessä pystyn yhä haistamaan hänen tuoksunsa. Tuoksun, joka sekoitti pääni melkein vuosi sitten. Niin, lähes vuotta aikaisemmin saavuin Siljan ja Börjen kanssa tälle tallille, ja minua alkoi heti piirittämään yhdyskuntapalvelustaan suorittava Veijo.

Pieni hymy leviää kasvoilleni muistelllessani sitä aikaa. Kyllähän minä ihastuin, myönnän sen. Olin kuitenkin naimisissa, ja Veijo oli sellainen renttu. Ei siitä olisi mitään tullut. Ja kun Henrik sitten ilmaantui kuvioihin, se oli menoa. Rakastuin häneen lähes välittömästi, eikä ollut epäilystäkään siitä, etteikö hän olisi ollut oikea minulle. Niin sitten avioliittoni päättyi, ja Veijokin sai väistyä.

Minä ja Henkka, me olemme hyvät toisillemme. Kumpikin osaamme arvostaa aikuista parisuhdetta, jossa toiselle annetaan omaa tilaa ja aikaa. Ja me olemme onnellisia näin.

Hipaisen Börjen turpaa hyvästiksi ja lähdän kävelemään tallilta kohti uutta kotiani. Vain kilometrin matka, se taittuu hetkessä kävellenkin. Kylätie on rauhallinen, metsät ja

pellot reunustavat sitä. Muutama maatalo pilkuttaa seesteistä maisemaa. Jouluvalot vetävät mieleni hartaaksi.

Henrikin talo on kokenut totaalisen muodonmuutoksen. Olen ripustanut suuria jouluvaloja pihapuihin ja koristellut etupihan lyhtein. Rakastan vanhaa maalaistyyliä, ja sellaista halusin meillekin jouluksi. Kieltämättä saatoin riehaantua vähän liikaa, mutta nyt meillä on kauralyhteitä pihalla ja ikkunoissa, ja puutarhatontut kanniskelevat LED - lyhtyjä, jotka loistavat valoaan aikaisin hämärtyvään iltapäivään. Eihän kotimme todellisuudessa ole maalaistalo, vaan aivan tavallinen omakotitalo pikkukylässä, mutta silti. Minulle se on maalaiselämää verrattuna aikaisempaan asumiseeni kaupungin keskustan tuntumassa.

Kosketan hellästi portillani vartioivaa tonttua ja astelen ulko-ovelleni. Avaan oven ikiomalla avaimellani, jonka Henrik on antanut minulle. Tämä todella on meidän yhteinen elämämme.

”Hei, sinä tulit jo”, Henrik ilahtuu minun astellessani eteiseen.

Potkaisen ratsastussaappaat jalastani ja menen suoraan keittiöön. Kiedon käsivarteni lieden ääressä kattilaa hämmentävän miehen ympärille ja rutistan häntä tiukasti. Minun oli jo niin ikävä häntä.

”Kiva nähdä sinuakin, mutta voisitko viedä tallivaatteet eteiseen ensin?” Henrik naurahtaa silmät viiruina.

Hymähdän huvittuneena, käyn vaihtamassa fleecehousut ja villapaidan ylleni ja palaan takaisin mieheni luo. Kiedon käteni hänen kaulansa ympärille ja painan huuleni hänen huuliaan vasten. Henrik vetää päätään taaksepäin.

”No mikäs nyt on? Onko tallilla tapahtunut jotain, kun noin kiihdyksissä olet?” hän kysyy naurahtaen.

”Ei tietenkään, kaikki on hyvin. Muistin vain, kuinka tapasin sinut viime keväänä, ja kuinka päädyimme yhteen”, sanon liikkuttuneena, mutta yllätyksekseni Henrik rypistääkin kulmiaan.

”Niin, olit tosiaan naimisissa. Ja se hemmetin Veijokin siinä pyöri”, hän murahtaa mietteläänä, ja minä vetäydyn irti hänen sylistään.

”Miksi sinä heitä muistelet? Sinuthan minä valitsin”, muistutan hämilläni, ja Henkka kohauttaa olkiaan.

”En tiedä. Joskus se vain mietityttää, varsinkin nyt kun asumme yhdessä. Että olen nyt tavallaan Sampsan paikalla, tylsänä avomiehenä täällä kotona. Kieltämättä joskus epäily käy mielessä, kun meidänkin suhteemme alkoi petoksesta. Kai minua hieman pelottaa, että jos minulle käy samoin. Menetän sinut kuten menetin Sarin”, Henrik tunnustaa.

Hänen vedensiniset kauriinsilmänsä välkähtelevät surusta, mutta minulle hänen sanansa ovat kuin tikarin isku.

”Sarihan kuoli”, minä älähdän. ”Minä en ole kuolemassa. Enkä pidä siitä, että vertaat meidän suhdettamme avioliittooni. Mikään ei ole samoin kuin silloin oli.”

”Anteeksi, tiedänhän minä sen”, Henrik leppyi, mutta näen hänen katseestaan, ettei hän ole täysin varma.

Jokin epäluottamuksen siemen kalvaa hänen sisintään, ja se loukkaa minua. En ole antanut minkäänlaista syytä siihen, joten minusta Henrik on epäreilu. Mutta toisaalta ymmärrän kyllä häntä. Jos tilanne olisi toisinpäin, saattaisin minäkin suhtautua samoin. Kyllähän näin iso elämänmuutos vaikuttaa jokaiseen väistämättä.

Henrik kattaa pöydän ja nostaa siihen höyryävän kattilallisen lihakeittoa. Ruokahaluni vain on mennyt. Minulla ei ole nyt hyvä tunne tästä ollenkaan. Henrik näyttää

synkältä, hän syö katse lautasessaan. Miksi minulle tulee ta-
kaumia ajasta, jolloin Sampsalla ja minulla alkoi mennä
huonosti? Kauhu jysähtää vatsaani niin kovaa, että se lähes
salpaa hengitykseni. Ei, en anna meille tapahtua niin!

Nousen pöydästä. Henrikin katse seuraa minua, kun sul-
keudun kylpyhuoneeseen ja vedän oven väliimme suojakil-
vekseni. Riisuudun. Hengitykseni on pinnallista, se paljas-
taa hätäni. Minun on pakko päästä istumaan ennen kuin va-
pisevat jalkani pettävät altani. Vajoan puiselle pukeutumis-
penkille ja painan pääni käsiini. Alaston vartaloni vavahte-
lee hiljaa. Selluliittia, raskausarpia, elämänmerkkejä. Olen
kokenut paljon elämässäni. Enkö olisi viimeinkin ansainnut
onnea? Muuta en toivo, kuin tasaista elämää perheeni
kanssa.

Avaan vesihanan ja annan kuuman veden valua päälleni.
Shampoovahto valuu viemäriin jättäen kehooni raikkaan
tunteen. Mielialani kohenee hieman. Pehmeä pyyhe kietou-
tuu ympärilleni hyväillen vartaloni joka kaarta.

Henrik istuu sohvalla katsomassa televisiota. Kiristän
pyyhettäni hieman tiukemmalle ja astun pehmeälle karva-
lankamatolle, kuin tunnustellen välillämme leijuvaa ilmaa.
Henrik kohottaa katseensa minuun ja ojentaa kätensä roh-
kaisten minua tulemaan luokseen. Istun hänen viereensä,
jolloin hän painaa minut rintaansa vasten. Hänen sormensa
liikkuvat kiusoittelevasti ihollani ja sukeltavat pyyhkeeni
alle. Silmissä on jälleen tuttu tuike. Kaikki vaikuttaa olevan
taas hyvin, joten huokaisen helpotuksesta. Kyllä me
saamme tämän toimimaan. Me saamme tämän toimimaan,
sillä hän on minun kallioni. Nyt ja aina.

3 . L U K U

Kauppakeskuksessa joulupukki hohottaa syvää nauruaan ja kyselee lahjatoiveita viisivuotiaalta punatukkaiselta tytöltä. Tytön äiti ottaa valokuvia kännykällään. Minä kiedon sormeni Henrikin sormien lomaan. Henrik kuitenkin irrottaa kätensä otteestani ottaakseen lapsen vastaan pukilta.

Tytön äiti kaivaa käsilaukkuaan ja nostaa esiin lompakkonsa. ”Käydäänkö kahvilla?” hän kysyy meiltä.

”Papan kullanmuru”, Henrik lepertelee syliinsä sulke-malleen lapselle.

Minä katselen heitä haltioituneena. Voi, kuinka ihana iso-isä Henrik onkaan tyttärentyttärelleen!

Jouluun on enää muutama päivä. Henrikin tytär Milja on tullut lapsensa Kaislan kanssa luoksemme pyhien viettoon. Aikaisemmin päivällä vein Kaislan ratsastamaan Börjellä, ja se taisi pehmittää Henrikinkin sydämen. Lapsenlapsen riemu on jotain, mitä ei yksikään isovanhempi voi vastustaa. Ja minä olin haljeta ylpeydestä! Börje oli loistava talutusratsuna. Se käveli ja ravasi äärimmäisen varovaisesti tiedostaen joka askeleella, että sen selässä istui maailman kalkein lasti. Se palautti mieleeni syyn, miksi alun perin ostin juuri tuon hevosen. Sen selässä minulla oli turvallinen olo, eikä se tunne ole kadonnut mihinkään tämän vuoden aikana.

Henrikin kanssa kaikki on sujunut taas paremmin. Vain kuttaa siltä, että hän on selättänyt epäilyksensä. Totta kai ymmärrän, että hänen täytyi totutella siihen, että hänen kodissaan asuu taas nainen. Hän on asunut jo monta vuotta yksinään, ja hänellä on monia pinttyneitä tapoja, joista hän ei halua luopua. Minä hyväksyn sen. Annan hänelle tilaa, kuten hän antoi sitä minulle suhteemme alkuaikoina.

Illalla petaan vierashuoneeseen pedin levitettävästä sohasängystäni. Henrik leikkii Kaislan kanssa olohuoneessa Miljan purkaessa matkatavaroitaan huoneeseensa. Minä pidän tuosta nuoresta naisesta. Hän on sitkeä ja sisukas. Milja on huolehtinut tyttärestään yksin tämän syntymästä saakka Kaislan isän paettua vastuutaan ulkomaille. Eikä uusia miehiä ole ilmaantunut kuvioihin. Milja on ollut totaalisen yksin menetettyään vielä omankin äitinsä vauvansa syntymän aikoihin. Miten julmasti elämä onkaan kohdellut tuota tytörtörukkaa! Hänen täytyy olla poikkeuksellisen vahva. Minä todella ihailen häntä.

"Noin, valmista tuli. Mennäänkö ottamaan mukilliset glögiä?" ehdotan laskiessani päiväpeiton vierasvuoteelle.

Milja laskee loput kassinsa käsistään ja pyyhkäisee hikeä otsaltaan: "Kuulostaa hyvältä."

Keittiössä Henrik liittyy seuraamme. Otan häntä kädestä ja sipaisen huulillani posken hentoa nukkaa. Henrik on juuri ajanut partansa, partaveden huumaava tuoksu turruttaa aistini.

"Mitä Kaisla tekee?" Milja kysyy nostaessaan kaapista glögipurkin.

"Leikkii maskeeraamoa äitisi meikeillä", Henrik vastaa pyyhkäistessään hiuksiani korvani taakse.

Helenan elämässä kaikki on viimeinkin raiteillaan. Kun hän muuttaa Henrikin luo, saa hän kaiken, mistä on unelmoinut. Avioero Sampsasta on astumassa voimaan, uusi rakkaus kukoistaa, ja ikioma Irlannin Cob -ruuna Börje asuu vain kilometrin päässä.

Kaikki ei kuitenkaan mene suunnitelmien mukaan, ja pian Helena huomaa palanneensa lähtöruutuun. Hänen on rakennettava koko elämänsä uudestaan. Onneksi Börje kannattelee häntä silloin, kun mikään muu ei ole pysyvää.

Kun kohtalo sitten heittää hänen eteensä miehen menneisyydestä, näyttäytyy maailma aivan uudessa valossa. Luvassa on kokemuksia, joista Helena ei ole uskaltanut edes haaveilla.

Anna minun tuntea taas on toinen osa keski-ikäisestä Helenasta kertovaa aikuisen naisen hevoskirjasarjaa. Ensimmäinen osa Älä anna minun pudota ilmestyi vuonna 2020.